

Випуск № 1 (1 березня)

Вінниця – 2015 р.

Передмова

Любий читачу, збірка, яку ти зараз читаєш, видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». В збірку вміщено 16 казок найрізноманітнішої тематики (по 8 казок з кожного проекту). Серед них є як авторські, так і народні казки.

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

Проект «Дерево казок»

(<http://derevo-kazok.com.ua>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

fantazerwm@i.ua – головна адреса ел. пошти.

fantazerwm@yandex.ua – альтернативна адреса.

Приєднуйтеся до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми на Zozu.org: http://zozu.org/derevo_kazok

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

Проект «Казка»

(<http://kazka.in>)

Даний ресурс створений з метою збору всіх казок, що написані українською мовою або перекладені на неї. Ми, колектив сайту «Казка», постійно розшукуємо казки, ми відкриті для спілкування. Ми збираємо як народні, так і авторські казки. Особливо приємно знайомитись з сучасними авторами даного виду мистецтва.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Засновник проекту – *Тарас Амброз*.

Зміст

Козеня, яке всього боялося	3
Борсук та равлик.....	4
Кенгуренька без кишеньки.....	5
Велика кішка з ведмедя	6
Зайчиків м'яч.....	7
Вовк-старшина	9
Чому у ластівки два хвостики	10
Дві білочки.....	12
Математична країна.....	13
Заяче сало.....	16
Подарунок для Зірочки.....	17
Кирило Кожум'яка.....	19
Ведмежатко.....	21
Наймит і пан.....	22
Казка про гудзичка	23
Царівна-жаба.....	24

Козеня, яке всього боялося

аленьке сіре козенятко усього в світі боялося.

– Пішли з нами стрибати! – гукали ягнятко, лоша та інші звірятка.
 – Боюся колінце забити, – відповідало сіре козеня.
 – Дивися, яку барвисту веселку привів літній дощик! – раділи квіти у лузі.

- Боюся ніжки замочити...
- Травичку щипати будеш? – питала сестричка-коза.
- Боюся равликів рогатих, що в траві ховаються.
- А нашого гарного півника бачив? – квокали заклопотані курочки.
- Боюся... Півник голосно кукурікає.
- А метеликів ловив? – щебетали жваві горобчики.
- Боюся не впіймати...
- А казку читав? – питала маленька Ганнуся.
- Боюся дочитати!
- А морозиво любиш? – цікавився Іванко.
- Боюся, що розтане...
- А спати підеш? – кликала козенятка мама.
- Боюся того, що наснитися...

Ніч настала, посходили зорі. Козенятко не боялося, що вони впадуть з неба, бо навіть їх не помітило. Цілісіньку ніч плакало з розпачу. До ранку чимала калюжка сліз утворилася.

На ранок визирнуло сонечко, усе навкруги ніжно полоскотало. Оченята козеняті висушило. Бачить козеня – з калюжки рослинка проростає, до сонечка тягнеться.

– Ти хто? – питає боязке козеня.
 – Соняшник!
 – Такий маленький, сам-один. Не лячно тобі? – дивувався боягуз.
 – Боятимусь – то біля калюжі смутку зостануся. А ростиму – побачу дивовижний світ.

– Де ти сили береш, соняшнику? – допитувався малий.
 – З бажання жити! Ти теж мені допоміг – я чекав бодай на якусь краплинку вологи, а ти ось скільки нарюмсав!

- То я маю таку силу до життя?
- Звісно! Подивися на себе!

Глянуло на себе козеня в останню краплю смутку мов у дзеркало.

– Ніжки прудкі, ріжки міцні, хвостик веселий! То я тепер можу не боятися?

– Ще б пак! Будеш сміливим – виростеш струнким і високим мов я! Матимеш до осені тисячу насінинок, засієш великий лан соняхів...- лагідно усміхався згори соняшник.

– Е, ні! – каже козеня. – Краще я буду козенятком! Веселим і сміливим!

З того часу козеня з півниками стрибає, з равликами буцається, метеликів наздоганяє. Зорі зустрічає. Сонечку радіє. А ще – морозиво любить. Якщо ти пригостиш, звісно!

Автор: Євгенія Пірог

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/evgenia-pirog/kozenya-yake-vsogo-boyalosya.html>

Борсук та равлик

Я історія сталася дуже давно. Борсук вирішив відвідати древній храм Ісе й запросив Равлика скласти йому компанію. Той охоче погодився, і приятелі вирушили в мандри. Кілька днів вони блукали мальовничими горами, засніженими рівнинами й долали небезпечні лісові хащі та швидкі потоки, які володарка Зима зупинила крижаним подихом.

І ось нарешті у променях уранішнього сонця подорожні побачили прекрасний храм і затамували подих від захоплення.

– Друже, ти ледве ноги пересуваєш! – обурився нетерплячий Равлик. – Якщо не пок вапишся, й до вечора не дістанемося. А чи не побігти наввипередки?

– Обо жною змагання, – підстрибнув на місці Борсук, передчуваючи легку перемогу.

– На старт! Увага! Руш! – вигукнув молюск і крадькома вчепився за кінчик хвоста суперника.

Пухнастий стрімголов помчав уперед. А коли сили полишили його, підбадьорливо прошепотів:

– Ото буде сором, якщо програю!

І побіг іще швидше.

За кілька хвилин Борсук зупинився біля воріт церкви та полегшено зітхнув:

– Я – переможець!

А за мить, забувши про втому, пухнастий на радощах закружляв, махнув хвостом, зачепив кам'яні сходи, й раптом почулося:

– Крак!

Це Равлик не втримався за хутро й полетів униз. Малюк не розгубився й вирішив схитрувати:

– Обережно, друже! Уже давно тут відпочиваю, а ти спізнився, та ще й мало не пристукнув хвостом.

Хіба міг бешкетник зізнатися, що програв?

Автор: японська народна казка

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/folklor-world/borsyk-ta-ravluk.php>

Кенгуренька без кишеньки

алий КенгуРо сидів під Товстим Баобабом і сумував. Його мама, КенгуРу, помандрувала за молодими пагонами бамбуку до Крокодилячого Озера. КенгуРо дуже хотілося піти з мамою – біля Крокодилячого Озера було так цікаво! Але він не міг – у його матусі не було кишеньки для кенгуряти. У всіх знайомих кенгуру були кишеньки – у мандрівниці КенгаРа, у хороброї КенгиРю, у чемпіонки по стрибкам РиКенго... От тільки у його мами не було кишені – її так і називали – Кенгуренька Без Кишеньки.

– Мамо, може ти будеш мене носити у лапах – як люди своїх діточок? – запитував Ро.

– Мої лапи для цього заслабкі, синку, – відповідала мама-Ру.

– Тоді саджай мене собі на спину – ніби маленького скорпіончика! – прохав Ро.

– Я загублю тебе десь у дорозі і навіть не помічу, – зітхала Ру.

«Треба знайти кишеньку для сина», – вирішила КенгуРу по дорозі до Крокодилячого Озера. Їй так хотілося, щоб КенгуРо був щасливий! Тут вона побачила мавпочку, що тягнула широке пальмове листя.

– Пробачте, можна я візьму це листя, щоб зробити з нього кишеньку для свого сина? – запитала КенгуРу у мавпочки.

Мавпочка притиснула лист до себе обома лапами:

– Я ховаюся під ним від сонця, – відповіла вона. – До того ж, він просто розірветься під вагою твоєї дитини. КенгуРу зажурено пострибала далі. Їй так сподобалося те листя! Але мавпочка казала правду – її Ро досить тяжка дитина. Неподалік від озера засмагала велика черепаха. Ру стрибнула до неї:

– Доброго тобі дня, черепахо! Ти не була б ласкава позичити мені свій панцир? Я тоді мала б змогу посадити у нього малюка Ро і покатати його трохи, – попрохала вона.

Перелякана черепаха перекотилася і відповзла убік:

– Твій Ро не уміститься у панцирі, до того ж мій панцир дуже жорсткий для маляти!

– Так, мабуть ти слушно кажеш, – зітхнула КенгуРу і зробила два особливо довгих стрибки до озера.

Вона знайшла ніжний молодий бамбук і стала відривати від нього найгарніші пагони.

– Якби я вміла плести кошики з цього бамбуку, – розміялася КенгуРу. – Тоді сплела б одного для малюка Ро і носила б його з собою.

– Я вмію плести кошики, і можу тебе навчити. КенгуРу від несподіванки впустила бамбукові пагони та обернулася – з води визирав страшний зелений крокодил.

– Я можу навчити тебе плести кошики, – знов сказав він.

– Спра-равді? – запитала КенгуРу, задкуючи до бамбукових заростей.

– Звичайно, – відповів крокодил. – Спускайся до мене у озеро, і я покажу тобі, як робляться дивовижні кошики. Замість того, щоб втекти, КенгуРу підійшла до самого краю берега. Крокодил роззявив пащеку і запрошуюче всміхнувся.

«Яка смачна і дурна кенгуру!» – подумав він, з усієї швидкості на яку був спроможний, хапаючи пащекою одну з лап Ру. Озером пролунав гучний плескіт, скреготіння та тріск куштів.

– Ой-йой-йой... – завищав крокодил від болю – замість смачної кенгуру у нього в роті опинилася велика каменюка. На березі стояв хлопчик – це він кинув камінь до пащеки крокодилу.

– Дякую тобі, – сказала перелякана Ру хлопчику.

– Яка ти нерозумна! – відповів хлопчик. – Чи ти не знаєш, що крокодили небезпечні?

– Знаю, але він обіцяв навчити мене плести кошики, – зітхнула КенгуРу. – Я мала б змогу носити у кошику свого сина – малятка Ро. Бачиш, у мене нема кишеньки?

Хлопчик замислився на хвилину, а потім зняв з плечей рюкзака, куди до того складав бамбукові палички:

– Дивись, це має тобі згодитися, – сказав він і почепив рюкзака КенгуРу на плечі.

– Це й справді мені? – не повірила КенгуРу.

– Авжеж, тобі. А ти познайомиш мене з малим Ро? – запитав хлопчик.

– Звичайно! – відповіла щаслива Ру, і вони разом помандрували до Старого Баобаба.

Автор: Анастасія Іванова

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/anastasiia-ivanova/kenhurenka-bez-kyshenky.html>

Велика кішка з ведмедя

я історія сталася напередодні Різдва. Якось один бідний мисливець зловив біля гори Довре білого ведмедя й вирішив подарувати його королю. Не зволікаючи, того ж дня чоловік вирушив до палацу. Зимове сонечко невдовзі сховалося за обрій і все навколо огорнули сутінки.

Діставшись лісу, чоловік вирішив знайти будиночок лісника й попроситися на ночівлю.

«Страшно вночі самому посеред лісу» – подумав відчайдух.

Поблукавши між деревами, мисливець нарешті побачив рятівне світло з вікон оселі.

– Дозвольте переночувати, – постукавши в двері, попросився мандрівник.

– Скільки вас? – визирнувши у вікно, запитав господар.

– Двоє, – відповів подорожній. – Я й ведмідь.

– Що ти?! – злякано вигукнув лісник. – В домі маленькі діти, вони бояться страшного звіра! Втім, – подумавши хвилинку, додав чоловік, – можете заходити. Щороку на Різдво ми залишаємо будинок. Сюди приходять страшні велетні й влаштовують справжній гармидер.

За годину сім'я покинула будинок. А бідняк із клишоногим залишилися зустрічати різдвяних гостей. Повечерявши, чоловік уместився на ліжку, а ведмідь заліз під лаву.

Не встигли подорожні задрімати, як надворі здійнявся сильний вітер і зі страшним гуркотом до хати лісника увірвалися хвостаті страховиська. Вони були неймовірно потворні – з довжелезними носами й гострими кігтями. Упевнившись, що господарів немає, влаштували справжній бенкет. Умить на столі з'явилися заморські страви й напої, гучна музика й страшний регіт потвор змусили ховатися всіх лісових мешканців.

«Ой, лишенько, – подумав бідняк, – мабуть, прийшла моя лиха година!» Глянув на клишоногого – спить білий солодким сном.

Раптом одне зі страховиськ побачило під лавою невідомого звіра.

– Тут хтось є! – закричало хвостате на всю оселю й музика стихла.

– Та це ж кішка! – заспокоїв гурт найстаріший і, надломивши шматок пирога, тихенько покликав:

– Киць-киць-киць!

– Р-р-р-р! – загарчав з-під лави сонний ведмідь.

Що тут зчинилося! Налякані страховиська, не оглядаючись, почали тікати крізь вікна й двері, немов ошпарені!

Чоловік, визиравши з-під ковдри, не вірив власному щастю.

Вранці, дочекавшись господаря, мисливець розповів про все, що сталося вночі.

Відтоді страховиська не приходять до оселі лісника. Згадуючи про велетенську білу кішку, донині обходять будинок десятою дорогою.

Автор: норвезька народна казка

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/folklor-world/veluka-kishka-z-vedmedya.php>

Зайчиків м'яч

астало тепле літо. У ясному небі яскраво сяяло сонце. Зайченя Побігайчик та його друзі: лисеня Лиско, ведмежа Лапко та вовченя Сірій вибігли на широку лісову галявину. Галявина була рівна-рівнесенька, наче стіл. На ній росла густа зелена трава.

– Гляньте, – захоплено сказав один із приятелів, лисеня Лиско, роззираючись довкола, – ця галявина – справжнє футбольне поле. Отут би нам м'яч поганяти!

Звірята глянули на зайчика Побігайчика: адже лише у нього з усієї компанії удома був справжній футбольний м'яч.

– Гаразд, – погодився зайчик Побігайчик. – нумо набирати футбольну команду!

Чутка про те, що Побігайчик набирає команду для гри у футбол, рознеслася лісом. Рознесла її білобока сорока Скрекотуха на довгому хвості. А хто ж не любить грати у футбол? Тож незабаром до чотирьох друзів приєдналися інші звірята: ведмежата, білченята, оленята, малий кабанчик Веприк.... Навіть сороці Скрекотусі знайшлося місце у команді: її зробили футбольним коментатором. Прийшов на галявину й Їжачок-Кожух повний голочок.

Звірята добре знали Їжачка. Він часто приносив на своєму голчастому кожушку яблука і пригощав ними приятелів. Але Їжачок був неповоротким і повільним.

– Візьміть і мене у свою команду, – несміливо попрохав Їжачок.

– Ти теж хочеш грати у футбол? – здивувався Побігайчик. – Але ж ти не можеш швидко бігати!

– Поставте мене на воротах, – відповів Їжачок.

Тож Їжачок став воротарем. Він спритно зловив декілька м'ячів, не давши їм потрапити до футбольних воріт. Глядачі вітали успіхи Їжачка гучними оплесками.

Та невдовзі трапилася халепа. М'яч, замість потрапити до рук воротаря, вдарився об його голчастий кожушок і... тріснув.

– Дивися, що ти накоїв, ти зіпсував нам усю гру! – суворо сказав Побігайчик Їжачкові. – Ні, ти не можеш грати у футбол! Іди собі!

І засмучений Їжачок, похнюпившись, пішов геть із футбольного поля.

Минуло два тижні. На день народження батьки подарували Побігайчику новий футбольний м'яч. Утішений Побігайчик вирішив негайно показати подарунок друзям. Він побіг берегом бурхливої ріки. Новий м'яч зайчик ніс у руках.

Раптом зайчик спіткнувся об пеньок. М'яч випорснув із рук зайчика і впав у воду. Даремно намагався Побігайчик дотягтися рукою до м'яча, стоячи на березі. Він натомість сам звалився у річку.

– Рятуйте! – крикнув зайчик, що зовсім не вмів плавати.

На берег ріки вибіг Їжачок. Він гуляв неподалік і, почувши крик Побігайчика, поспішив на допомогу. Їжачок ухопив довгу гілляку і простягнув приятелю. Зайчик, тримаючись за гілляку, виліз із води. Після цього Їжачок тією ж гілкою притяг до берега і м'яч.

– Ось, візьми, – Їжачок простяг м'яч вимоклому до нитки другові.

Зайчик густо зашарівся. Здавалося, навіть його довгі вуха почервоніли від сорому.

– Ти рятував мені життя, Їжачку, – сказав Побігайчик. – І витяг мій м'яч із ріки. А я перед тим вигнав тебе зі своєї команди...

– Хіба ж я міг не допомогти другові? – Відповів Їжачок.

– Ти розумний: бо здогадався, як витягти м'яч із ріки. А ще ти чесний і справедливий. – заявив зайчик. – Саме таким має бути суддя у грі у футбол:

справедливим і розумним. Хочеш бути футбольним суддею, Їжачку? – спитав Побігайчик.

– Так, хочу, погодився Їжачок.

Наступного дня звірі знову грали у футбол. А Їжачок став арбітром – так називають суддю у грі в футбол. І Побігайчик із друзями швидко зрозуміли, що кращого арбітра їм годі й шукати!

Автор: Анна Рибалка

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/anna-rybalka/zaychikiv-m-yach.html>

Вовк-старшина

Пася раз Осел на пасовиську та якось наблизився до лісу, а за пнем сидів Вовк, вискочив до Осла й хотів його роздерти. А Осел, дарма що його за дурня вважають, зараз надумав, що йому зробити. Вовк до нього біжить, а він усміхається так радісно, кланяється йому низенько та й каже:

– От добре, от добре, пане Вовче, що ви прийшли. Я вже тут вас шукаю-шукаю!

– А нащо я тобі здався? – питає Вовк.

– Та, бачите, громада послала мене за вами і пильно наказала: «Йди і без Вовка до села не повертайся!»

– А нащо я громаді здався? – питає Вовк.

– А ви й не знаєте? Адже у нас у селі старшину вибирають.

– Ну, так що з того, що вибирають?

– Не то біда, що вибирають, – каже Осел, – а то біда, що нікого не можуть вибрати. Вже всі господарі пересварилися проміж себе, а далі кажуть: «Тут хіба один Вовк із лісу може старшиною бути». Як сказали це, так на цьому й погодились і вислали мене, щоб я вас зараз привів до села. Таке-то діло.

Почувши таке, Вовк аж хвіст угору підняв з радості. Зараз виліз на Осла, сів йому на спину та й їде до села. А коли приїхали до села, Осел закричав своїм дзвінким голосом, з хат повибігали люди, та, бачачи, що Вовк на Ослі верхом їде, кинулися з палками, ціпами та дрючками та й давай його молотити. Били, били, ледве Вовк живий із села втік.

Біжить неборака та все оглядається, чи їде люди за ним не біжать. Аж коли вже села не стало видно, Вовк побачив копицю сіна, вискочив на неї, простягнувся і ліг спочити. А спочиваючи, почав голосно сам до себе говорити:

– Мій тато старшиною не був, мій дід старшиною не був, і чого ж то мені, дурному, раптом забажалося старшиною бути? Ех, шкода, що нема тут якого порядного хлопця, щоби мене здоровенним буком полупцював та розуму навчив.

А під копицею сидів здоровенний парубок з вилами в руках. Почувши це, як вискочить, як потягне Вовка разів з десять по хребту, аж Вовк і дух спустив.

Автор: Іван Якович Франко

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/avtor-ukr/vovk-starshuna.php>

Чому у ластівки два хвостики

олись давно, коли День і Ніч гуляли на Землі і гралися майже як маленькі діти, ластівки були білими, як хмари у небі. Вони були такі білесенькі, що навіть могли у тих хмарах заховатися, ніби в солодкій ваті. Коли йшов дощ, ластівки куталися у хмарах. Але не у всіх – бо грозові, сірі хмари були дуже холодними, і навіть трохи колючими. Так от, ті білі хмари, які плавають по небу в сонячні дні, та перетворюються то на зайця, то на яблуко, то на квітку – були для ластівок майже як каруселі. Пташки дуже любили там відпочивати.

Особливо любили хмари маленькі ластовенята (а вони теж були білі, як і їхні батьки). Адже ластовенята вчилися літати, і на великій висоті їхні крильця дуже втомлювались. Справа в тім, що якщо довго (або й ніколи) чогось не робити, то спочатку така справа здається дуже важкою. Але згодом до неї можна легко звикнути. Тож коли ластовенята стомлювались, хмари дружньо пропонували їм відпочити на своїх м'яких кучугурах, аби потім пташенята могли летіти далі.

Коли ластовенята дорослішали, їхні крильця звикали до довгого польоту, і вони могли літати довго-довго без жодного перепочинку. Але все одно дорослі ластівки завжди були раді присісти на хмару перепочити, та поцвірінькати їй про своє пташине життя.

Одного дня, коли Ластівка щебетала собі на хмарі, з неба її побачили Сонце і Місяць. (Ви мабуть здивувались – як це вони могли побачити Ластівку одночасно. Але таке іноді буває – адже Сонцю буває дуже сумно самому на небі, тому іноді воно затримується, щоб привітатись із Місяцем, коли він якраз впливає в небо на свою нічну роботу). І ось, одного такого вечора, коли Сонце із Місяцем зустрілись, вони обоє побачили Ластівку, яка відпочивала на хмарі.

«Дивись, яка чудова біла пташка, – сказав Місяць Сонцю. Вона щебече так гарно і ніжно, що заколише усе навколо. З такою піснею природі спатиметься солодко, ніби в колисці, яку розгойдує мама».

«Авжеж, співає ця пташка дуже гарно. Та от тільки виспіває вона так, що розбудила б навіть найбільш заспані квіти – сказало Сонце. (Ви ж знаєте, різні квіти люблять спати по-різному. Одні прокидаються рано-вранці, а деякі квіти сопуть пелюстками аж до обіду, і лише тоді розкривають своє листя назустріч небу).

«Аж ніяк – засперечався Місяць, – послухай, як стрекоче ця пташка наприкінці своєї пісні – це так схоже на спів цвіркуна. Вона напевно його добра знайома, а ти ж знаєш, що цвіркуни найбільше люблять цвіркотити саме вночі. Це нічна пташка!»

Сонце аж почервоніло, так розсердилось: «Місяцю! Чи ж ти не чуєш? Ця пташка заливається як горобець! А всім відомо, що горобці співають вранці, коли будять своїх діточок і вмиваються росою!»

Почали Сонце із Місяцем сперечатись не на жарт. Дуже вже їм сподобалась ця пташка, і кожен хотів, щоб вона співала саме йому, допомагаючи оберігати природу та все живе. Довго вони сварились, аж раптом рвонули до хмари, на якій безтурботно співала біла Ластівка, та побігли так швидко, що в небі аж буря здійнялась.

Підбігли вони до пташки, вхопили її обоє за хвоста, та й почали тягнути в різні сторони. «Моя!!!!», – кричало Сонце, тягнучи Ластівку у свій бік. «Ні, моя!!!!», – горланив Місяць та тягнув до себе розкішний, білий-пребілий пташиний хвіст. Перелякана Ластівка аж співати перестала та тільки жалібно цвірінкала (все-таки не дуже приємно, коли тебе тягнуть за хвостика якісь два незнайомці). Аж раптом хвостик, який тягнули в різні боки, тріснув та розколовся на дві частинки. Той тріск був дуже тихесеньким, але все миттю затихло. Місяць та Сонце завмерли, з переляку відпустивши Ластівку. Вони лише винувато переглядались між собою, опустивши голови.

Ластівка, яка увесь цей час мовчала від переляку, заплакала білими ластів'ячими сльозами: «Був у мене чудовий білий хвіст А зараз що? Якесь півняче віяло! От мені лихо, розкололи мені хвостика!». Вона почала так журитись, що навіть співати перестала. А Сонце з Місяцем не знали, як вже й спокутувати свою провину. Сонце почало дуже старанно гріти Ластівку своїм теплом, щоб висушити її сльози та розвеселити, а Місяць з усіх сил почав світитись так, як не світився ніколи раніше – дуже вже йому хотілось розрадити ластівку своїм приємним світлом. Та пташка все одно сумувала, і навіть намагалась сховати свого розколотого хвостика у хмаринчиних кучугурах.

Схлипувала Ластівка, журилась, аж раптом побачила її Ніч, яка тільки-тільки попрощалась із Днем, відправила його на відпочинок, та почала покривати своєю темною хусткою усю живе, готуючи землю до сну. Ніч підійшла ближче, подивилась на Місяць із Сонцем, та відразу зрозуміла, що накоїли ці два бешкетники. «Як вам не соромно – ображати маленьких?» – запитала Ніч у них, – адже ця пташка така тендітна, вона не може захиститись від таких розбишак!». Двоє винуватців тільки зітхнули, та аж зуби зціпили, щоб не розплакатись від сорому за свій вчинок.

Ніч підійшла до Ластівки, пригорнула її своїми прохолодними руками та почала гладити по білій спинці. «Не плач, Ластівко. Твій хвостик тепер буде не схожим на жоден хвіст у світі, та й літати з ним зручніше – адже він як маленьке кермо допомагатиме тобі в польоті, навіть у найлютіші вітри», – заспокоювала зажурену пташечку Ніч, – а щоб ти не сумувала, я навчу тебе відчувати дощ. Ти завжди знатимеш, коли мають прийти темні сині хмари, та

зможеш попередити усіх своїх ластів'ячих родичів, щоб вони встигли сховатись у свої хатинки та не змокнули під грозою. Ти будеш особливою пташкою».

Слухала-слухала Ластівка Нічку, та й поволі перестала схлипувати. «Гаразд, – мовила вона, – навчи мене, Нічко, дощ передбачати. А я спробую політати зі своїм новим хвостом», – на цих словах Ластівка сердито глипнула на Місяць із Сонцем, але вона вже й не ображалась на них зовсім.

Ніч посадила пташину на долоню, щоб та злетіла високо у небо, поглянула на неї – а у Ластівки вся спинка стала темною, як Ніччина хустка. Це від того, що Нічка її спинку гладила, залишився на ній такий гарний темно-синій слід. Засміялась Ластівка: «Ото вже я вилетіла на прогулянку. Та мене й мама з татом не впізнають: з новим хвостом, ще й таку кольорову». Тут Місяць знову винувато засяяв, та так яскраво, що став наче дзеркалом, аж Ластівка глянула на нього, і побачила своє відображення. «Отакої», – скрикнула вона, – та я ж тепер така гарна стала, наче й не я зовсім!». «Авжеж, – мовила до неї Ніч, – ти тепер особлива Ластівка. Ти тепер і дощ вмієш передчувати, ще й пір'ячко двох кольорів маєш». «І два хвостики», – невпевнено промимрили Сонце з Місяцем. «І два чудові хвостики», – підтвердила Ластівка, весело моргнувши двом товаришам, – тільки ви тепер не сваріться. Я сама обиратиму, коли мені співати, та кому із вас двох допомагати. Я доросла вільна пташка, і співаю тоді, коли мені потрібно діток своїх заколисати, або й розвеселити. І взагалі, негоже вам пташок ділити між собою, та змушувати їх співати тільки для себе», – докоряла Ластівка Сонцю та Місяцю.

«Більше ніколи-ніколи не будемо такими жаднюгами», – пообіцяли Сонце й Місяць Ластівці. А Нічка мудро всміхнулась, легенько дмухнула, і все раптом стемніло. Біла хмара скрутилась на небі клубочком, майже як котеня, а квіти на землі стали позіхати та складати свої пелюстки як маленькі дитячі долоні, які малюки складають собі під щоки, коли лягають спати. Ластівка цвірінкнула наостанок, та випурхнула із Ніччиних долонь додому, до своїх діток.

Відтоді Сонце й Місяць більше ніколи не сварились, коли разом виходили на прогулянку. Ніч і далі щовечора вкладала спати кожну травинку та квітку, а в Ластівки з тих пір так і залишились синя спинка та два хвостики.

Автор: Еля Форманюк

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/elia-formaniuk/chomu-u-lastivki-dva-hvostiki.html>

Дві білочки

или собі в одному дрімучому лісі дві білочки.

Одна з них цілий день працювала: збирала горішки, гриби, жолуді і складала до свого дупла.

А друга цілими днями тільки стрибала з гілки на гілку та гралася з пташенятами. Як схоче їсти – не журиться. Адже влітку харчів повно! То горіх, то жолудь з дуба, то різні корінці. Погризе і знову скаче. Так прожила вона ціле літо.

Тим часом старанна білочка підготувала собі їжу. Устелила свою хатинку мохом, пушком і сухим листям, щоб не мерзнути взимку.

Минуло веселеньке літо: для однієї білочки – у праці та клопотах, а для іншої – в іграшках.

Після дощової осені настала холодна зима. У лісі стало сумно. Ні листячка, ні грибів не знайдеш. Тільки морозний вітер свище.

Сидить собі у тепленькому дуплі працююча білочка, і зима її не лякає.

А ось ледача сусідка! Холодний вітер по хатині гуляє, їсти нема чого. Сидить вона, бідна, і не знає, що робити.

Пішла тоді попросити трохи горішків. Постукала несміло у двері.

– Хто там?

– Це я, твоя сусідка!

Як побачила білочка свою напівмертву, нещасну сестричку, то відразу все зрозуміла.

– Прошу, сідай до столу. Я тільки збиралася повечеряти. А якщо хочеш, то живи разом зі мною. Нам і місця, і горішків вистачить.

Засоромлена білочка промовила:

– Але ж я не заслужила такої доброти. Я ціле літо гуляла.

– Нічого, – каже друга, – тепер ти зрозуміла, що без праці жити не можна.

Ледача білочка на radoщах обцілувала свою добру товаришку. Наступного літа вона теж приготувала багато харчів. І відтоді стали білочки жити разом.

Автор: українська народна казка

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/folklor/dvi-bilochku.php>

Математична країна

1. орок дві африканські мавпочки вирішили збудувати прекрасне місто. Але 17 з них, почувши, що треба буде самим будувати, відмовилися. 15 мавпочок не вміли нічого робити, окрім як їсти банани, а ще п'ять так журилися невідомо чому, що тільки те й робили, що плакали. Тому-то ці всі мавпочки і відмовилися від побудови міста. А зводити красень-місто залишилися тільки веселі та працелюбні мавпочки.

Порахуйте, скільки їх будуватиме місто.

2. Своє місто мавпочки назвали Додавалія. А назвали його так тому, що дуже любили додавати. Їм не подобалося, коли щось зменшувалося, чи коли від чогось щось віднімалося. Адже, ви, мабуть, також згодні, – сумно, коли стає менше друзів чи просто цукерок.

Перше, що зробили мавпочки у своєму місті, так це посадили на клумбах квіти. Кожна з мавпочок посадила по дві квітки.

Скільки квітів посадили всі мавпочки у місті?

3. На одну з найвищих веж веселі мавпочки вирішили запросити їх товариша півника Золотий Голосочок. Коли півник побачив, на якій гарній вежі він буде сидіти та споглядати місто, то одразу ж погодився. Тепер він повідомляв про настання кожної години з п'ятої ранку до дев'ятої вечора своїм дзвінким співом. Тож відтепер кожен мешканець міста міг дізнатися котра година.

Друзі, порахуйте, скільки разів на добу повинен був співати півник?

4. В один з чудових днів до міста мавпочок Додавалії почали сходитися друзі. Першим до міста завітав бегемотик Тимко. Він був не просто собі бегемотиком, а замріяним бегемотиком, який дуже любив небо. У нього навіть шкіра була не темно-сірого кольору, як у всіх бегемотів, а небесно-блакитного. Тимко любив лежати на травці, дивитися у небо та рахувати хмарки. За годину він нарахував їх десять штук.

Скільки хмарок бегемотик Тимко нарахує за п'ять годин?

5. Через те, що Тимко любив небо, йому дуже подобалися повітряні кульки. Він їх приніс до міста мавпочок, такі гарненькі: 4 червоних, 5 синіх, 3 жовтих, 2 жовтогарячі, 7 зелених.

Скільки всього кульок було у бегемотика?

6. Завітала до нового міста своїх подружок-мавпочок і жабка Квакуха. Вона була страшенною щебетухою. Більш за все ця щебетуха любила хоч з ким-небудь порозмовляти і будь про що. Мешканці міста підраховували, що за добу Квакуха може проговорити не зупиняючись десять годин. А спить вона дванадцять годин на добу. Підрахуйте, скільки ж годин на день Квакуха мовчить.

(Підказка: для цього вам треба знати, скільки годин в одній добі.)

7. Мешканцям міста було дуже цікаво дізнатися: а скільки годин наговорить Квакуха за десять днів. Давайте й ми порахуємо.

8. До міста незабаром завітав і крокодил Дон. Всі були цьому дуже раді, адже Дон любив влаштовувати для своїх друзів різноманітні розваги. Колись його запрошували виступати в цирку, але він відмовився. Крокодил вибрав волю, а не сите життя у клітці, а ще до того ж не міг спокійно дивитися на те, що багато його знайомих тварин тримають у клітках. Тож Дон з задоволенням насолоджувався свободою і радо розважав друзів різноманітними трюками. Один з них називався "Крокодилові сльози". Варто було крокодилові за когось порадіти, як сльози радості починали литися струмками з його очей. Кожна сльоза Дона була близько одного мілілітра. За хвилину з правого та лівого ока крокодила витікало по п'ятдесят сльозинок.

Скільки треба було б крокодилові хвилин, щоб наплакати у тазик триста мілілітрів сльозинок?

9. Для іншого трюку крокодилові виділили цілий міський фонтан. Дон заліз туди і почав пускати водяні бульки носом. Це так усім подобалося. З кожним видихом крокодил випускав п'ятнадцять великих, двадцять середніх і двадцять вісім маленьких бульок.

Скільки всього бульок випускав Дон за один видих?

10. До міста в гості залетіли три гарненьких Сонечка. Всім відомо, що Сонечка мають на своїх чорних крильцях красиві чорненькі цяточки. В одного з Сонечок було дванадцять цяточок, в другого – на п'ять менше, ніж у першого, а в третього на два менше, ніж у другого.

Порахуйте, скільки цяточок було у кожного Сонечка?

11. Одного ранку до країни Додавалії завітав найвеселіший у світі Страус. Він прилетів на чарівній хмаринці, тож стрибнув у місто просто з неба. Страус цей прославився тим, що стрибав лише на п'ятдесят сантиметрів нижче за Кенгуру.

На яку висоту стрибав Страус, якщо відомо, що Кенгуру стрибав на чотири метри і п'ятдесят сантиметрів?

12. Всі мешканці міста були великими ласунами, а Сонечка вміли готувати дуже смачні коктейлі. Для їх приготування вони використовували пилок кульбабок, фіалок, лілій, пелюстки волошок, листочки м'яти, росу з троянд.

Скільки складників входило у коктейль, який готували Сонечка?

13. Сонечка приготували коктейлі і налили їх у квітки лілій, що слугували філіжінками. Потім почали рахувати, скільки коктейлів приготував кожен з кулінарів. Одне Сонечко розлило свій коктейль у 24 квітки лілій, друге на 6 менше, а третє на 4 більше, ніж друге.

То по скільки друге і третє Сонечка приготували коктейлів?

14. Тільки-но всі вместилися пити смачні солодкі коктейлі, як до країни прилетіли два інопланетних гості. Один з них був зеленого кольору, а інший – жовтого. Згодом з'ясувалося, що зеленого звали Рік, а жовтого – Тік. Мешканці міста запропонували їм скуштувати коктейлю. Гості були вдячні за такий смачний напій і у відповідь запропонували всім пригоститися інопланетними цукерками. Цукерки були великі, завдовжки в один метр. І було їх у гостей двадцять сім.

- Цікаво, – замислився бегемотик Тимко, – якою буде довжина цих цукерок, якщо їх викласти в одну лінію?

Друзі, давайте допоможемо бегемотикові вирахувати загальну довжину цукерок.

15. Смачні цукерки припали до вподоби мешканцям міста. Ну, а після солодоців, звісно, треба побавитися у ігри. Тому і гості, і господарі відправилися кататися на гірках. У місті гірок було три. Одна велика, друга середня, а третя маленька. Ріку та Тіку, інопланетним гостям, дуже сподобалася ця розвага. У них дома не було жодної гірки. Тому Рік з'їхав з великої гірки 26 разів, з середньої 32 рази, а з маленької на п'ять разів менше,

ніж Тік з великої. Тік, у свою чергу, з великої з'їхав у три рази менше, ніж Рік з великої, з середньої на п'ять більше, ніж з великої, а з маленької на два більше, ніж Рік.

Заплутатися можна, але ви все ж таки порахуйте, скільки всього разів з'їхали з гірок Рік і Тік?

16. До міста залетіло Слоненятко. А чому залетіло? Та тому, що саме у той час воно поверталось з кругосвітніх мандрів на повітряній кулі. Слоненятко привезло усім смачне морозиво різних сортів. А точніше: п'ять порцій шоколадного, малинового на три порції більше, апельсинового на шість порцій більше, ніж малинового та бананового морозива, якого на сім порцій більше, ніж апельсинового.

Порахуйте, скільки порцій бананового морозива привезло с собою Слоненя.

17. Коли всі ласували морозивом, несподівано з неба прилетіло чотири чудернацькі інопланетні мухи. У кожній з них було по шість лапок.

Скільки лапок було у всіх інопланетних мух?

18. Мухи сказали, що Тіку та Ріку вже час вертатися додому, бо матусі дуже хвилюються, куди ж поділися їх синочки. Тік та Рік були слухняними і не любили заставляти хвилюватися свою матусю. Тому вони попрощалися зі своїми новими друзями з мавпячого міста Додавалії, та полетіли додому. Тік робив чотирнадцять махів крилами на секунду, а Рік на п'ять махів більше.

Скільки махів крилами робив Рік на секунду?

Ну, а мешканці країни Додавалії знову зажили, як і раніше, добре і щасливо, з нетерпінням чекаючи на своїх інопланетних друзів.

Вони знали, що чим більше у них та їхнього міста друзів, тим краще.

Автор: Лана Ра

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/lanara/matematiczna-krayina.html>

Заяче сало

хав пан з кучером Іваном у далеку дорогу. Вони їхали мовчки, але мовчанка обридла. Пан і надумав поговорити. В цей час вискочив заєць. Пан і почав свою розмову з зайця.

– От у мене в лісі водяться зайці, тільки не такі, як оце пострибав маленький, а великі. Я з-за границі привіз на розплід. Одного разу я зібрався на охоту, взяв із собою чоловік з десять загоничів. Вони нагнали на мене зайців, а я їх тільки – бах! та бах! Тоді я набив їх десятків зо три... А одного забив, то такого величезного, як баран завбільшки! Ну, а коли здер з нього шкуру, то було більш як півпуда сала. От які в мене зайці!

Кучер слухав, слухав, а далі і каже:

– Но-о, гніді, скоро вже і міст той, що під брехунами ламається.

Почув це пан і каже:

– Чуєш, Іване, так от які зайці бувають! Правда, що в нього півпуда сала то не було, а так, фунтів з десять.

– Звісно, заєць зайцем,— каже Іван.

Ну, їдуть далі, а пан знову до Івана:

– От що, Іване, а чи скоро вже буде той місток?

– Та скоро вже, пане,— каже Іван.

– Так от знаєш, Іване,— продовжує пан,— мабуть, що на тому зайцеві і десяти фунтів сала не було — так фунтів три-чотири, не більше.

– Та мені що,— каже Іван,— хай буде і так.

Але проїхали трохи, пан повертівся на місці та й знову:

– А чи скоро, Іване, вже той міст буде?

– Так, скоро, пане, ось-ось, тільки в долинку спустимось.

– Гм... — каже пан,— а знаєш, Іване, на тому зайцеві і зовсім сала не було — сам знаєш, яке на зайцеві сало.

– Та звісно,— каже Іван,— заєць зайцем;

Спустились в долину, а пан і питає:

– А де ж, Іване, той міст, що ти про нього говорив?

– А він, пане,— каже Іван, — розтопився так само, як те заяче сало, що ви про нього говорили.

Автор: українська народна казка

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/folklor/zajache-salo.php>

Подарунок для Зірочки

ажурилась якось Зонечка.

Фея часто прилітає до неї, розказує різні-різні цікавинки, виконує її прохання. А вона сама що робить? Тільки весь час засинає під Зірочкині історії.

Треба зробити щось приємне і феї також.

Але що?

Зірочка ж живе на небі і в неї напевне є все-все, що вона лише собі побажає? Задумалась Зонечка, що ж це такого подарувати феї, щоб і гарне було, і потрібне, і таке, якого у неї немає.

Довго думала дівчинка. Аж раптом якось почула, як мама в розмові по телефону сказала бабусі: “Скоро зима. Холод, сніг прийде. Треба буде Зонечці щось купити нове і тепле, бо вона вже виросла з старої курточки і чобітків”.

Далі вже дівчинка не слухала. Їй в голові майнула думка, що у феї нагорі, певне ж немає зими. І тому у неї немає теплового одягу. А їй жеж доведеться спускатися вниз взимку. А от як простудиться і захворіє?

Мама завжди казала, що, коли холодно, то треба тепло-тепло гарно-гарно вдітися і зла тітонька Простуда тебе не побачить і не прийде в гості.

Але звідки взяти грошики, щоб купити подарунок для Зірочки?

Звісно, в Зоні є своя копилка, в яку тато і мама кидають великі металеві копійки. Але вона стоїть дуже високо і Зоня ще не може до неї досягнути. А просити маму чи татка вона не хоче.

Бо тоді прийдеться розповісти навіть їй грошики.

А фея строго настрого заборонила про себе розповідати дорослим. Сказала, що вони в неї не повірять і зроблять тоді їй цим боляче.

Зоня не хотіла, щоб Зірочці було боляче, тому пообіцяла, що ніколи-ніколи не розкаже нікому про їхні зустрічі і розмови.

Що ж робити? Шити і в'язати Зоня не ще вміє.

От загадала собі задачку, як мама каже...

А якщо подарувати Зірочці свою одежинку? Ту, яку вона одягала минулого року? А що? Тепла, гарна і невелика – Зірочка ростом трішки менша від Зонечки – мало би підійти. А нову пообіцяти, що купить, як тільки підросте і матиме свої грошики.

Так і зроблю – вирішила дівчинка.

Коли наступного разу фея завітала до Зонечки її чекав сюрприз – невеличкий пакуночок не вміло, але з любов'ю обмотаний красивою атласною стрічкою.

Стрічку Зоня також найшла серед своїх старих речей – колись це був червоний бант, прив'язаний до ручки її візка.

– Я подумала, що тобі зимою буде холодно літати в твоєму легенькому квітковому платтячку. Це мої речі. Я ходила в них минулого року. Вони майже нові. Але дуже-дуже теплі. Просто в мене ще немає своїх грошків, щоб купити щось нове, – потупилася дівчинка у відповідь на здивований погляд феї, – Але я обіцяю, що коли підросту, то куплю тобі все нове-нове і гарне-гарне, обіцяю, – палко запевнила вона, вже повністю покриваючись червоно-гарячим рум'янцем.

– Та ти що?! Це найкращий подарунок, який в мене коли-небудь був! – фея приміряла до себе обновки і кружляла по кімнаті в швидкому танці. Потім раптом зупинилася, миттю підлетіла до дівчинки і швидко міцно-міцно поцілувала її в щічку. А потім лукаво примружился.

– А ти знаєш, що щойно на небі появилася нова зірочка?

– Як це? – здивувалася Зоня.

– А ось так, – засміялась фея, дивлячись на здивоване личко дівчинки, – Коли ти щось робиш від всього щирого серця, то на небі появляється нова дірочка, в яку можуть дивитися ангели і феї. А знаєш, що це означає? – щасливо посміхнулася вона.

– Ні, а що? – Зоня аж підстрибувала від цікавості на ліжку.

– А це означає, що дуже скоро біля цієї дірочки появиться нова фея, яка буде через неї дивитися на діток. А так як кожна фея дивиться за одною дитинкою, то дуже-дуже скоро після цього на землі народиться маленька

дитинка. Хлопчик, або дівчинка. Синочок або донечка. А може і чийсь братчик або сестричка.

– Ого! – очка дівчинки стали великими-великими, круглими, круглими, – а ти знаєш де саме народиться ця дитинка?

– Ні, не знаю. Але хіба це зараз важливо? Важливо те, що твій подарунок – від щирого серця. А це так рідко трапляється останнім часом, – посумнішала фея.

– А чому рідко?

– Та тому, що люди вже забули про те, як це – робити щось від щирого серця, не чекаючи щось взамін. Тільки ще маленькі дітки, як ось ти, можуть так зробити. І тому твій подарунок є настільки безцінним. Не важливо, що це не нові речі. Важливо, що ти це зробила сама, без нічиє підказки, керуючись тільки своїми почуттями. Дякую тобі за це. Я буде носити цей одяг з гордістю, як найдорожчий і безцінний дарунок.

Автор: Марта Проць

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/marta-prots/podarunok-dlya-zirochki.html>

Кирило Кожум'яка

олись був у Києві князь, і була в нього дочка, така розумна та гарна, що й сказати не можна. І був тоді коло Києва змії, і щороку кияни йому данину давали: або парубка молодого, чабо дівчину.

От прийшла черга й до дочки самого князя. Нічого, не вдієш – коли давали городяни, треба й йому давати!.. Плаче князь, бідкається, а дочка йому каже:

– Не плачте, не журіться, може, я й сама визволюсь та й від інших біду відверну.

От і відвезли її до змія. А змії як побачив красуню-князівну, то й полюбив її одразу.

От вона до нього якось прилестилась та й питається:

– А скажи мені, змію, чи є на світі такий чоловік, щоб тебе подужав?

– Є такий, – каже змії, – у Києві над Дніпром живе кожум'яка, на ймення Кирило. Як вийде на Дніпро мочити шкури, то не одну несе, а дванадцять разом. Як набрякнуть ті шкури водою в Дніпрі, то я візьму та й уцеплюся за них – чи витягне? А йому байдуже: як потягне, то й мене з ними трохи на берег не витягне. Ось того чоловіка тільки мені й страшно.

Князівна все те запам'ятала та й думає, як їй вісточку додому подати? А був при ній голубок. Вона його ще за щасливої години згодувала, як у Києві була. От вона й написала до батька:

«Є, тату, в Києві чоловік, на ймення Кирило Кожум'яка. Він один тільки може змія подолати, мене визволити з неволі, людей від нього

захистити. Благайте його, таточку, і словами, й подарунками, щоб не образився він за яке невдале слово».

Написала вона так, прив'язала голубові під крильцем та й випустила у вікно. Голубок у небо полинув та й прилетів додому, до Києва, на князівське подвір'я. А діти саме бігали по подвір'ї та й побачили голубка.

– Татусю, татусю! – гукають. – Голубок від сестриці прилетів!

– Ой лишечко! – каже князь. – Це вже, видно, загубив мою дитину клятий змії!

А голубок до нього лине, просто в руки. Узяв його князь, глядь – під крильцем щось прив'язано. Розгорнув князь той лист, прочитав, що дочка пише, і покликав до себе старшину.

– Чи є такий чоловік, що зветься Кирило Кожум'яка?

– Є, князю. Живе над Дніпром, шури мене.

– Як же до нього приступитись, щоб послухався, не образився?

Дорадилися й послали до нього найстаріших людей. Приходять вони до хати, відчинили двері помалу та й злякалися: сидить сам Кожум'яка долі, до них спиною, і мене руками дванадцять шкур, тільки й видно, як коливає отакою довгою бородою!

Тут один з посланців кахикнув. Кожум'яка жахнувся з несподіванки, а дванадцять шкур у нього в руках тільки – трісь, трісь!.. Обернувся до них, а вони йому вклоняються:

– Отак і так, – кажуть, – прислав до тебе князь із проханням...

А він і слухати не хоче: розсердився, що через них аж дванадцять шкур зіпсував. Просили вони його, просили та й пішли ні з чим.

Що тут робити? Сумує князь, сумує і вся старшина. Послали молодших людей до Кожум'яки, а він на них і не дивиться.

Тоді спало князеві на думку послати малих дітей. Ті як прийшли до Кирила Кожум'яки, як почали просити, як стали навколішки та заплакали, то й він сам не витерпів, заплакав. А тоді й каже:

– Ну, для вас, для малих діток, я все зроблю.

Пішов Кирило до князя.

– Давайте, – каже, – мені дванадцять бочок смоли та дванадцять возів конопель!

Дали йому. Він коноплями обмотався, смолою обсмолився, узяв булаву в десять пудів та й пішов до змія.

А змії йому й каже:

– Що ж ти, Кирило? Битися прийшов чи миритися?

– Де вже миритися! Битися з тобою, з душогубом клятим!

От і почали вони битися – аж земля гуде. Що розбіжиться змії та вхопить зубами Кирила, то так шматок смоли й вирве, що розбіжиться вдруге, то так жмуток конопель і вирве. А Кирило його здоровенною булавою як торохне, то так і вжене в землю! А змії як вогонь горить, так йому жарко, – кинеться до Дніпра, щоб напиться, та у воду вскочить, щоб прохолодитися трохи. А Кирило тим часом вже й обмотався знову коноплями і смолою обсмолився. От вискакує з води клятий змії, кидається знову на

Кирила, а той його знову булавою по голові!.. Билися, билися – аж іскри скачуть та луна йде.

А тут у городі у дзвони дзвонять, по горах, по схилах народ стоїть, – завмерли всі, руки зціпивши, ждуть, що воно буде?!

Коли це востаннє Кирило вдарив, – змій на землю впав, аж земля задвиготіла! Народ на горах, на схилах так і сплеснув руками:

– Слава, слава Кирилові Кожум'яці!

Отак убив Кирило змія і визволив князівну.

Князь вже не знав, як йому й дякувати, і весь народ дякував, що не доведеться більш віддавати молодиків та дівчат страшному змієві на поталу. Отож з того часу й почало зватися те місце в Києві, де він жив, Кожум'яками.

Автор: українська народна казка

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/folklor/kirilo-kozhumyaka.php>

Ведмежатко

ніг падав великими, м'якими пластівцями. Мороз пощипував дитячі щічки і вони ставали рожевими. Наближалось Різдво. Різнобарвними ліхтариками спалахували вітрини крамниць, прикрашалися штучні ялинки, в очах людей спалахував теплий вогник передчуття свята.

Діти, звичайно, найбільше раділи і не могли дочекатися початку зимових свят. Вони більш ніж звичайно задивлялися на іграшки. Тоді як дорослі починали нервувати і тягти замріяне чадо за собою.

В цей самий час посилено працювали фабрики з виготовлення іграшок, щоб встигнути до свята, щоб кожна дитина змогла відшукати свій подарунок під ялинкою.

І ось на одній з таких фабрик вже закінчувався важкий робочий день. Майстер, який багато років шив м'які іграшки, тільки закінчив працювати над великим пухнастим ведмедем. Він вже було зібрався йти додому, як на очі йому потрапив невеликий шматочок плюшевої матерії, що залишився.

Майстер задумливо узяв його до рук, погладжуючи м'яке коричневе хутро, потім загадково посміхнувся і поправив окуляри на носі. Він подумав, а чи не вийде з цього шматочка щось цікаве? Наприклад, такий маленький – маленький ведмедик. І в ту ж мить, в його уяві виникла картинка – маленька дівчинка, що тримає на долоньці крихітного ведмедика і посміхається. Майстер дуже любив дітей і не зміг вже піти додому. Бо Маленьке Ведмежа вже існувало, нехай тільки у його уяві.

Не вагаючись, Майстер взявся до справи. Працював він довго, адже зробити маленьку іграшку було складніше, та й матеріал не можна було зіпсувати, тому що він був останній.

Глупої ночі Майстер закінчив свою роботу. На столі, перед ним сидів усміхнений Маленький Ведмедик, але на думку майстра, йому чогось

бракувало, якийсь він був не святковий, не різдвяний. І тоді Майстер пошив Ведмедику маленький червоний капелюшок з білим бомбончиком і шалик з білою бахромою, майже як у Святого Миколая.

– Ну, ось – промовив Майстер – тепер ти не просто маленький ведмедик, а Святковий Маленький Ведмедик!

Ранком готові іграшки запакували у великі коробки, щоб розвозити по крамницях. Маленький Ведмедик теж потрапив в таку коробку і поїхав у дуже велику крамницю, що була розташована у самому центрі міста. Там коробку відкрили і почали розставляти іграшки на полиці. Руки службовців витягали іграшки по одній і забирали, а Ведмедика ніхто не помічав і він скочувався все нижче і нижче, поки не опинився на самому дні коробки. Незабаром з коробки забрали усі іграшки, її хотіли вже викинути. Але одна дівчина-продавчиня вчасно помітила ведмедика.

– Ой! Який маленький, куди ж тебе поставити .. – замислилася вона, оглядаючи полиці з іграшками.

– Поставлю-но я тебе біля каси, щоб ти не загубився, – сказала дівчина і посадила ведмедика біля касового апарату під маленькою, але дуже ошатною ялинкою.

Вранці наступного дня в магазин хлинула юрба дітей, які буквально тягли за собою своїх батьків, бабусь і дідусів. Ведмедик бачив багато людей, які виходили з магазину з пакунками, але на нього ніхто не звертав уваги. Йому стало спочатку прикро, наступного дня самотньо, а ще через день дуже сумно. Прикро було, що Майстер даремно його зробив, що він нікому не потрібен і ніколи не зможе нікому принести радість ...

Аж раптом – його купили! У крамницю зайшов чоловік. Він не мав багато часу, щоб роздивлятися іграшки, бо невдовзі мав відлітати додому. Але Маленького Ведмедика закріпив одразу і він йому дуже сподобався.

Ведмедик летів у літаку, потім їхав автівкою. Нарешті його подорож скінчилася, і ось він вже затишно вмовився у маленькій дитячій долоньці. Все сталося саме так, як і уявив собі в ту морозну ніч старий Майстер.

Автор: Оксана Шамрай

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oksana-shamray/vedmezhatko.html>

Наймит і пан

уло це давно. Бідняк став проситися до багача на службу.

– Робітники мені потрібні, але що ти вмієш робити? – запитав вельможа.

– Я варити і пекти можу, копати, молотити, худобу пасти, – відповів бідняк.

– А яку ти плату бажаєш за свою службу у мене за рік?

– Та небагато. Будете мене одівати, годувати та дванадцять рублів на рік давати.

Багачу сподобалось, що бідняку багато платити не треба, і взяв його до себе на службу.

На другий день, лише почало світати, встали всі слуги, а потім піднялись і господарі. Дивляться, а нового робітника не видно. В полудень господар розізлився, пішов будити нового наймита. Відкрив двері, дивиться, а той сидить голий, склавши руки, на постелі.

– Це ти мені так служиш? А наймит відповідає:

– Пане, я тебе з самого ранку чекаю, а ти, очевидно, забув про нашу умову.

– Яку умову?

– Так ти ж обіцяв, що мене вбирати і годувати будеш, так ось я жду, коли ти прийдеш мене вбрати і нагодувати.

Автор: українська народна казка

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/folklor/najmut-i-pan.php>

Казка про гудзичка

ив-був гудзичок. Він був невеличкий і жив у коробці для шиття, де було багато таких, як він, гудзиків, різних кольорів і форм. А ще там жили нитки, голки та різні замочки та гачечки. В коробці було тісно, і вирішив гудзик піти. Вискочив з коробки на підлогу та пішов до дверей. От він і надворі. Як тут гарно! Літо, пташки щебечуть, травичка зеленіє та ще й квіти!

Вийшов він на дорогу та й пішов. Іде, іде, прийшов до лісу. Тут назустріч зайчик-пострибайчик іде.

– Привіт! Ти хто? – запитує зайчик.

– Я – гудзик.

– А я – зайчик, давай дружити!

– Давай.

От і подружились. Вони стрибали, грались на галявинці, аж тут іде сірий вовк і каже:

– Зайчику, я тебе з'їм!

– Не їж його! – каже гудзичок.

– Хто це там пищить у траві?

– Це я, гудзик.

– Тоді я тебе з'їм, бо дуже голодний.

– А мене їсти не можна.

– Чому?

– Бо я з пластмаси, як з'їси, живіт заболить.

Понюхав вовк гудзичка, облизнувся і пішов собі в темну хащу.

Аж іде лисичка-сестричка і одразу до зайчика:

– Зайчику, я тебе з'м!

– Не їж його! – каже гудзичок.

– Хто це там пищить у траві?

– Це я, гудзик.

– Ти такий маленький, а який гарний! Я тебе пришию собі на шубку.

– У тебе голки нема, – каже гудзик.

– Твоя правда.

Махнула лисичка хвостом і пішла.

А гудзик та зайчик стали жити разом у зайчиковій хатинці. І було їм дуже гарно і весело.

Тут і казці кінець, а хто слухав – молодець.

Автор: Олександр Шваб

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/oleksandr-schwab/kazka-pro-gudzichka.html>

Царівна-жаба

е-не-десь, у якімсь царстві, жив собі цар та цариця, а в них – три сини, як соколи. От дійшли вже ті сини до зросту, – такі парубки стали, що ні здумати, ні згадати, хіба в казці сказати! Дійшли літ, – час їм женитися.

Цар порадився гарненько з царицею, покликав синів та й каже:

– Сини мої, соколи мої! Дійшли ви літ, – час уже вам подружжя шукати.

– Час, – кажуть, – таточку, час!

– Забирайте ж, – каже, – діти сагайдаки срібні, накладайте стрілочки мідяні й пускайте в чужі землі далекі: хто до кого влучить у двір, там тому й молоду брати.

От вони повиходили, понатягали луки – та й ну стріляти. Старший стрельнув – загула стріла попід небесами та й упала аж у іншому царстві, у царя тамтешнього в садочку. Царівна на той час проходжувалась, підняла стрілку, любується. Прийшла до батька, хвалиться:

– Яку я, таточку, гарну стрілку знайшла!

– Не віддавай же, – каже цар, – її нікому, тільки віддай тому, хто тебе за дружину візьме!

Коли так: через який там час приїздить старший царенко, просить у неї стрілку.

– Не дам, – каже, – цієї стрілки нікому, тільки віддам тому, хто мене за дружину візьме.

– Я, – каже царенко, – тебе візьму.

Намовились. Поїхав він.

Середульший царенко стрельнув – звилась стріла нижче від хмари, вище від лісу та й упала у князівський двір. Князівна на той час на рундучку сиділа, побачила, підняла стрілку і понесла до батька:

– Яку я, таточку, гарну стрілку знайшла!

– Не віддавай же її,– каже князь,– нікому, тільки Хіба віддай тому, хто тебе за дружину візьме.

От приїздить і другий царенко, середульший, просить стрілку. Вона відказала так, як і та. І цей каже:

– Я тебе візьму.

Погодились. Поїхав.

Приходиться найменшому стріляти. Іван- царенко,– його звали Іваном-царенком,– як стрельне – загула стріла ні високо ні низько – вище хат та й упала ні далеко ні близько – коло села в болоті. На купині сиділа жаба і взяла ту стрілку. Приходить Іван-царенко, просить:

– Верни мою стрілку!

– Не дам я,– каже жаба,– цієї стрілки нікому, тільки віддам тому, хто мене за дружину візьме.

Іван-царенко подумав: «Як-таки його зелену жабу за дружину брати?» Постояв над болотом, пожурився, пішов додому плачучи.

От уже їм час до батька йти, казати: хто яку собі молоду найшов. Ті ж два – старший і підстарший – такі раді! А Іван-царенко іде та й плаче. Батько питає в них:

– Ну, розкажіть же, сини мої, соколи мої, яких ви мені невісток понаходили?

От старший каже:

– Я, татку, знайшов царівну.

Підстарший каже:

– Я – князівну.

А Іван-царенко стоїть та й слова не вимовить: так плаче, так плаче!..

– А ти чого, Іван-царенку, плачеш?

– Як же,– каже,– мені не плакати, що у братів жінки як жінки, а мені доведеться з болота зелену жабу брати... Чи вона мені рівня?

– Бери,– каже цар,– така вже, видно, твоя доля!

От і одружилися царенки: старший узяв царівну, середульший – князівну, а Іван-царенко – зелену жабу з болота. Одружились та й живуть собі. А це якось цар забажав дізнатися, яка з невісток уміє краще рушники ткати.

Загадує синам: «Щоб на завтра, на ранок, жінки ваші рушники виткали і принесли показати: яка з них краща ткаля?»

Іван-царенко йде додому та й плаче,– а жаба вилізла назустріч, питає:

– Іваие-царенку, чого ти плачеш?

– Та як же мені не плакати: загадав наш батько, щоб на завтра, на ранок, кожна невістка йому рушник виткала.

– Не плач! Усе гаразд буде. Лягай та спи!

Він ліг, заснув, вона взяла кожушок жаб'ячий з себе скинула, вийшла надвір, гукнула, свиснула – тут де не взялись дівчата-служниці, виткали рушники, гарно орлів понашивали і віддали їй. Вона взяла, поклала біля Івана- царенка, знову кожушок наділа – і стала такою жабою, як і була.

Прокидається Іван-царенко,— аж такий рушник, що він ще й не бачив таких зроду! Він зрадів, поніс до царя. Батько йому дякує за рушник дуже. Тих же невісток рушники – так собі, простенькі, цар на кухню повіддавав, а жабин в себе в кімнаті почепив.

От батько знов загадує, щоб невістки напекли гречаників і принесли йому: хто краще пече? Іван-царенко йде додому та й знову плаче. Жаба вилізла проти нього, квакав:

– Іване-царенку, чого ти плачеш?

– Як же мені не плакати: загадав батько гречаники пекти, а ти не вмієш!

– Не плач, напечемо! Лягай та спи!

Він ліг, заснув. А ті дві невістки пішли під вікно, дивляться, як вона буде робити. А жаба це помітила. От вона взяла ріденько вчинила, ріденько підбила, ріденько й замісила; потім полізла на піч, пробила дірку, вилита туди,— гречаники так і розшіивлиєсь по черені«. Ті невістки швидше додому та й собі так робити. Напекли таких гречаників, що хіба тільки собакам повикидати. А жаба, як ті пішли, козушок – з себе» вийшла надвір, гукнула, свиснула – тут де взялись дівчата-служниці. Вона їм загадала, щоб до світу були гречаники! Ті незабаром принесли їй гречаники – як сонце, такі гарні! Вона взяла, положила коло Івана-царенка, а сама козушок на себе – і знов стала такою зеленою жабою, як і була.

Іван-царенко прокидається, бачить – біля нього гречаники, як перемиті. Він зрадів, поніс до царя. Батько йому так уже подякував. Тих же невісток гречаники собакам повіддавав, а ці звелів до страви подавати.

От знов загадав цар своїм синам:

– Щоб у такий і такий день були до мене з жінками на бенкет.

Старші брати радіють, а Іван-царенко йде додому, похнюпивши голову, та й плаче. Жаба вилізла назустріч, питає:

– Іване-царенку, чого ти плачеш?

– Як же мені не плакати, що батько загадав нам із жінками на бенкет приїхати. Як же я тебе повезу?

– Не плач,— каже,— лягай та спи, яюсь поїдемо.

Він ліг, заснув. От діждали того дня, що бенкет. Іван-царенко знову зажурився.

– Не журись, Іване-царенку,— каже йому жаба,— їдь попереду сам! А як стане дощик накрапати, то знай, що твоя жінка дощовою россою вмивається; а як блискавка заблискає,— то твоя жінка в дороге убрання вбирається; а як загромить,— то вже їде.

Іван-царенко убрався, сів і поїхав. Приїздить, аж старші брати з своїми жінками вже там. Самі повбирані гарно, а жінки у золоті, в оксамиті, у намистах дуже дорогих...

Брати стали з нього сміятися:

– Що ж ти, брате, сам приїхав? Ти б її хоч у хустку зав'язав та привіз...

– Не смійтесь,— каже,— потім приїде...

Коли це став дощик накрапати, Іван-царенко каже:

– Це моя жіночка люба дощовою росою вмивається!

Брати сміються з нього.

– Чи ти,– кажуть,– здурів, що таке торочиш?

Коли це блискавка блиснула, Іван-царенко й каже:

– Це моя жіночка в дорозі убрання прибирається!

Брати тільки плечима здвигають: був брат такий, як і треба, а то й здурів;

Коли це як зашумить, як загримотить грім, аж палац затрусився, а царенко й каже:

– Оце ж уже моя голубонька їде!

Тут приїхав під рундук берлин, запряжений шістьома кіньми. Коні – як змії! Вийшла вона з берлина... Аж поторопіли всі – така гарна. Зайшла до хати – наче зірниця зійшла!

Посідали обідати. І цар, і цариця, і обидва старші брати не надивляться на неї: така гарна, така гарна, що й сказати не можна! Обідають. То вона оце шматочок у рот, шматочок у рукав, ложку в рот, ложку в рукав. А ті невістки дивляться на неї та й собі: ложку в рот, ложку в рукав, шматочок у рот, шматочок у рукав.

Пообідали, вийшли на подвір'я. Почали музики грати. Батько став запрошувати в танець. Ті невістки не хочуть: «Нехай вона танцює!» От вона як пішла з Іваном-царенком у танець, як зачала танцювати, то й землі не черкнеться – легко та гарно! Раптом махнула правим рукавцем, що шматочки кидала,– став сад, у тому саду стовп і по тому стовпу кіт ходить: догори йде – пісні співав, а донизу йде – казки каже. Танцювала, танцювала, далі махнула й лівим рукавцем – у тім саді стала річка, а на річці леbedі плавають. Усі дивуються тим дивам, як малі діти. Потанцювала вона, сіла спочивати. І ті невістки пішли у танець. Танцюють, та як махнули правим рукавцем– кістки вилетіли та просто цареві в лоб. Махнули лівим – цареві очі позабризкували.

– Годі, годі, ви мені очі повибиваєте!

Вони й перестали. Посідали на призьбі всі. Музика грає, двораки царські вже танцюють.

А Іван-царенко дивиться на жінку та й собі дивується: як з такої зеленої жаби та зробилась така гарна молодичка, що й очей не відірвеш! Наказав дати собі коня, махнув додому довідатися, де вона все те понабирала. Приїздить, пішов у світлицю, де вона спить,– аж там лежить жаб'ячий тулубець. У грубі топилося,– він той тулубець у вогонь – тільки димок пішов... Він тоді знову вертається до царя,– саме поспів на вечерю. Довго вони ще там гуляли, перед світом уже пороз'їздилися. Поїхав і Іван-царенко з своєю жінкою.

Приїздить додому, вона ввійшла в світлицю, огляділася,– аж козушка й нема... Шукала-шукала...

– Чи ти,– питає,– Івану-царенку, не бачив моєї одежі?

– Якої?

– Тут,– каже,– я козушок скинула.

– Я,– каже Іван-царенко,– спалив!

– Ох, що ж ти наробив мені, Іване! Якби ти не займав, то я б вічно була твоя, а тепер доведеться нам розлучитися, може, й навіки...

Плакала-плакала, кривавими слізьми плакала.

А тоді каже:

– Прощай. Шукай мене в тридесятім царстві, у Баби Яги, костяної ноги!

Махнула рученьками* перекинулась зозулею. Вікно було відчинене – полинула...

Довго Іван-царенко побивався за жінкою, довго плакав гірко, розпитувався: що йому робити? Ніхто нічого не радив. От він узяв лучок срібний, набрав у торбину хліба, тикви почепив через плече,– пішов шукати.

Іде та й іде, коли зустрічає його дід, такий, як молоко, блідий, і питає:

– Здоров, Іване-царенку! Куди йдеш?

– Іду,– каже,– дідусю, світ за очі шукати своєї жінки: вона десь у тридесятім царстві, у Баби Яги, костяної ноги. Іду, та й не знаю куди... Чи ви, дідусю, не знаєте, де вона живе?

– Чому,– каже,– не знати? Знаю.

– Скажіть, будь ласка, дідусю, й мені!

– Е, що тобі, сину, казати: кажи не кажи – не потрапиш!

– Потраплю не потраплю, скажіть: я вам увесь вік дякуватиму!

– Ну, коли вже,– каже,– тобі так треба, то от тобі клубочок, пусти його – куди він буде котитися, туди й ти за ним іди: саме дійдеш аж до Баби Яги, костяної ноги.

Іван-царенко подякував за клубочок, узяв пустив. Клубочок покотився, а він пішов.

Іде та й іде таким густим лісом, що аж темно. А тут йому назустріч ведмідь. Іван-царенко наложив мідяну стрілу на срібний лучок – хотів уже стріляти. Ведмідь йому й каже:

– Іване-царенку, не бий мене: я тобі у великій пригоді стану!

Він і пожалів його – не вбив.

Іде далі, вийшов на край лісу,– сидить сокіл на дереві. Іван-царенко наложив мідяну стрілу на срібний лучок – хотів стріляти. Сокіл йому й каже:

– Іване-царенку, не бий мене! Я тобі у великій пригоді стану.

Він пожалів і його – не вбив.

Іде та й іде, клубочок попереду котиться, а він позаду йде за ним та й дійшов до синього моря. І бачить: на березі лежить щука забута, без води пропадав на сонці. Він хотів її взяти з'їсти, а вона і просить:

– Іване-Царенку, не їж мене, кинь краще в море, я тобі за те у великій пригоді стану!

Він її вкинув у море, пішов далі.

От і зайшов він у тридесяте царство. Аж стоїть хатка на курячій ніжці, очеретом підперта, а то б розвалилася... Він увійшов у ту хатку – аж на печі

лежить Баба Яга, костяна нога, ноги на піч відкидала, голову на комин поклала.

– Здоров був, Іване-царенку! Чи по волі прийшов, чи по неволі? Чи сам від кого ховаєшся, чи кого шукаєш?

– Ні,— каже,— бабусю, не ховаюся, а шукаю свою жінку люблю – жабу зелену.

– Знаю, знаю! – каже Баба Яга.

– Де ж вона, бабусю? Скажіть мені!

– У мого братика за наймичку служить.

От він і став просити, щоб сказала, де її брат живе, вона й каже:

– Є на морі острів, там його й хата. Тільки гляди, щоб тобі лишенька там не трапилось: ти жінку свою як побачиш, то хапай швидше та й тікай з нею не оглядаючись.

Подякував він Бабі Язі та й пішов. Далеко, та треба йти.

Іде та йде, дійшов до моря, глянув – море, і кінця йому не видно; і де той острів, хто його зна!.. От він ходить понад морем, голову похнюпивши, журиться. А це впливає шука:

– Іване-царенку, чого ти журишся?

– Так,— каже,— і так: на морі є острів, та ніяк не можу дістатись.

– Не журись! – каже.

Ударила хвостом об воду – став такий міст, що й у царя нема такого: палі срібні, поручні золоті, а поміст склом настелений,— як ідеш, так мов у дзеркалі. Іван-царенко і пішов тим мостом та дійшов аж на острів.

Дійшов на острів, аж там такий ліс густий, що ні пройти, ні просунутися, та темний-тем- ний... Іван-царевич ходить попід тим лісом та й плаче, ходить та й плаче. А тут уже й хліба не стало – нічого їсти. Сів він на піску та й зажурився. «Пропає!» – думає. Тут де не взявся сокіл, несе зайця вбитого. Іван-царенко взяв того зайця, оббілував, витер огню дерево об дерево, спік та з'їв.

Наївся та й став думати: як його до палацу добитись? Знову ходить попід лісом, а ліс – сказано – просунутися не можна. Ходив, ходив, коли – зирк! – іде ведмідь.

– Здоров, Іване-царенку! Чого ти тут ходиш?

– Хочу,— каже,— як-небудь у палац дістатись, та не можна за лісом.

– Я тобі поможу!

Як узяв той ведмідь дуб'я трошити; такі дуби-довговіки вергає, що по півтора обіймища! Вергав, вергав, аж утомився,— пішов, напився води, як зачав ламати!.. От-от стежечку проламає. Знову пішов, води напився, знову ламає. Проламав стежку аж до палацу. Пішов Іван- царенко.

Пішов Іван-царенко тією стежкою – аж серед лісу така гарна долина, а на тій долині скляний палац стоїть. Він туди пішов, у той палац. Відчинив одні двері, залізні,— нема нікого. Відчинив другі, срібні – і там нема нікого; як відчинив треті – золоті,— аж там, за золотими дверима, сидить його жінка,

мички миче – і така зажурена, що їй дивитися на неї страшно. Як побачила Івана-царенка, так і впала йому на шию:

– Ти ж мій голубе сизий, як я за тобою скучила! Якби ще трохи-небагато, – може б, ти мене більше їй не побачив ніколи....

Аж плаче з радощів! А він-то вже не знав: чи на цім, чи на тім світі... Обнялись, гарненько поцілувалися, вона перекинулась зозулею, взяла його під крило – полетіли.

Прилетіли в його царство. Вона перекинулась знов людиною й каже:

– Це батько мій нерідний віддав мене зміюці аж на три роки на послуги. Коли б не ти – зовсім би не відпустили.

Прийшли додому та стали гарно собі жити.

Автор: українська народна казка

Джерело: <http://derevo-kazok.com.ua/folklor/carivna-schaba.php>

Ось і казочці кінець, а хто слухав – молодець!

Більше казок читайте на:

- ❖ <http://derevo-kazok.com.ua>
- ❖ <http://kazka.in>